

Sygn. akt II AKa 36/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec (spr.)
Sędziowie:	SA Jerzy Skorupka SA Robert Wróblewski
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marii Walkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 roku

sprawy **R. K.**

o zadośćuczynienie

z powodu apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 16 listopada 2012 roku sygn. akt III Ko 386/12

I. utrzymuje mocy zaskarżony wyrok;

II. stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy R. K. 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 8 października 2008 r. do 26 czerwca 2009 r., z ustawowymi odsetkami od daty prawomocności wyroku, dalej idące żądanie oddalając.

Kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając (dosłowny cytat):

„1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu jej w sposób dowolny, w opozycji do wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż kwota 50.000 zł stanowi adekwatne i wystarczające zadośćuczynienie, podczas gdy prawidłowa i wnikliwa ocena materiału dowodowego daje podstawy do zasądzenia całej żądanej we wniosku kwoty zadośćuczynienia”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia zgodnie z jego wnioskiem”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Argumenty podniesione przez apelującego w środku odwoławczym sprowadzają się w istocie do prostej polemiki ze stanowiskiem Sądu meriti w kwestii oceny stopnia pokrzywdzenia wnioskodawcy na skutek zastosowania wobec niego niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od 8 października 2008 r. do 26 czerwca 2009 r. Pełnomocnik wnioskodawcy – wbrew zarzutowi zawartym w pkt 1 apelacji – nie wykazał jednak, aby Sąd I instancji ustalając wysokość należnego R. K. zadośćuczynienia uczynił to w sposób dowolny, oderwany od realiów niniejszej sprawy, a tym samym aby dopuścić się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Na kanwie wywodów autora apelacji należy przypomnieć, że zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej, czyli krzywdy rozumianej jako ujemne przeżycia związane z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi pokrzywdzonego (w tym przypadku wynikłymi z niesłusznego tymczasowego aresztowania). Godzi się w związku z tym stwierdzić, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 15 lutego 2012 r. (II AKA 8/12, LEX nr 1113050) podniósł, iż „Dla interpretacji pojęcia <<zadośćuczynienie>> o jakim mowa w art. 552 § 4 k.p.k. zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 445 § 2 k.c., z którego wynika, iż zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. **Ustalenie jaka kwota jest <<odpowiednia>> należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego**”.

Wyrażony w przytoczonym judykacie pogląd co do tego, że ustalenie jaka kwota zasądzona z tytułu zadośćuczynienia jest „odpowiednia” należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, został powszechnie zaakceptowany zarówno przez doktrynę, jak i orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Sąd Okręgowy określając wysokość należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii w pełni przekonująco, prawidłowo oceniając okoliczności, które miały wpływ na wymiar owej rekompensaty. Wywody Sądu meriti w tej kwestii są bardzo szczegółowe, opierają się na wszechstronnej analizie wszystkich aspektów związanych z doznana przez wnioskodawcę krzywdą, a przy tym wsparte zostały trafnie przytoczonymi poglądami judykatury w tej materii (vide str. 5-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację Sądu I instancji zaprezentowaną we wskazanej części uzasadnienia orzeczenia.

Brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji rozstrzygając o wysokości należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia uczynił to w sposób dowolny, naruszając zasadę swobodnego uznania sędziowskiego, o którym mowa w powołanym wcześniej orzeczeniu. To, że pełnomocnik wnioskodawcy ocenia odmiennie od Sądu meriti okoliczności wpływające na wymiar zadośćuczynienia, a swoją subiektywną ocenę w tym względzie przeciwstawia stanowisku tegoż Sądu nie wystarczy do uznania zasadności podniesionych przez niego zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Jak bowiem wcześniej podkreślono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się jedynie do prostej polemiki z oceną określonych okoliczności dokonaną przez Sąd orzekający, bez wykazania że ocena ta naruszała reguły określone w art. 7 k.p.k. Autor apelacji, mimo że zarzucił naruszenie wskazanego przepisu, w rzeczywistości jednak nie był w stanie wykazać na czym konkretnie ono polegało. Skoro zatem jak uprzednio wspomniano ustalenie jaka kwota z tytułu zadośćuczynienia jest „odpowiednia” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, zaś apelujący nie wykazał w jakikolwiek sposób, aby sfera ta została przekroczona przez Sąd meriti w kierunku dowolności, argumenty podniesione w środku odwoławczym nie mogą być uznane za zasadne.

Reasumując należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny uznał, że wysokość zasądzonego w pierwszej instancji na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanej przez niego krzywdy wynikłej z niesłusznego tymczasowego aresztowania. W tym stanie rzeczy, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego opiera się o art. 554 § 2 k.p.k. in fine.